

**НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ
І ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ**

Кафедра управління та освітніх технологій

«ЗАТВЕРДЖУЮ»

Декан гуманітарно-педагогічного
факультету

_____ професор В.Д.Шинкарук

« » _____ 2020

РОЗГЛЯНУТО І СХВАЛЕНО

на засіданні кафедри управління
та освітніх технологій

Протокол №10 від «04» 05. 2020

Завідувач кафедри управління

та освітніх технологій

_____ професор С.О. Кубіцький

**РОБОЧА ПРОГРАМА НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ
«СОЦІАЛЬНО-КОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ»**

Спеціальність 231 Соціальна робота

освітньо-професійна програма «Соціальна робота»

Гуманітарно-педагогічний факультет

Розробник Базелюк Василь Григорович, кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри управління та освітніх технологій

КИЇВ – 2020

1. Опис навчальної дисципліни «Соціально-комунікаційні технології»

Галузь знань, напрям підготовки, спеціальність, освітньо-кваліфікаційний рівень		
Освітній рівень	Бакалавр	
Галузь знань	23 Соціальна робота	
Спеціальність	231 Соціальна робота	
Освітня програма	«Соціальна робота»	
Характеристика навчальної дисципліни		
Вид	Обов'язкова	
Загальна кількість годин	120	
Кількість кредитів ECTS	4	
Кількість змістових модулів	2	
Курсовий проект (робота) (за наявності)	-	
Форма контролю	<i>Екзамен</i>	
Показники навчальної дисципліни для денної та заочної форм навчання		
	денна форма навчання	заочна форма навчання
Рік підготовки	3	
Семестр	5	
Лекційні заняття	30	
Практичні, семінарські заняття	30	
Лабораторні заняття	-	
Самостійна робота	60	
Індивідуальні завдання		
Кількість тижневих аудиторних годин для денної форми навчання	4 год.	

2. Мета, завдання та компетентності навчальної дисципліни

Навчальна дисципліна «Соціально-комунікаційні технології» відноситься до циклу дисциплін, що формують профіль майбутнього фахівця, озброюючи його основами теорії та практики використання сучасних соціально-комунікаційних технологій у соціальній роботі».

Метою навчальної дисципліни є формування у майбутніх фахівців сучасного мислення та системи теоретичних знань і практичних навичок щодо використання сучасних соціально-комунікаційних технологій у соціальній роботі.

Завданнями вивчення дисципліни є отримання студентами теоретичних знань щодо соціально-комунікаційних технологій та оволодіння моделями ефективного спілкування в умовах сучасних соціальних комунікацій та забезпечення ефективних комунікацій відповідно до сфери відносин: політичної, культурної, міжнародних тощо.

У результаті вивчення дисципліни студент повинен

знати:

- передумови та джерела виникнення, основні етапи розвитку соціокомунікаційних технологій;
- зміст понять «комунікація», «соціальна комунікація»;
- зміст поняття «соціально-комунікативний ефект»;
- умови й критерії ефективної соціальної комунікації;
- особливості та умови функціонування прикладних соціокомунікаційних технологій у різні часи;
- правові та етичні норми діяльності у відповідній галузі, чинні в Україні й у світі;
- сутність методів і прийомів реклами та PR;
- технології створення комунікативних ефектів у соціальній комунікації.

вміти:

- практично використовувати засвоєні теоретичні знання;
- застосовувати науковий підхід до аналізу і створення конкретної соціокомунікаційної продукції;
- виявляти рівень і повноту втілення ідеї;
- вільно орієнтуватися у традиційних та нових формах і прийомах прикладних соціально-комунікаційних технологій;
- кваліфікувати види соціальних комунікацій;
- реалізувати лінгвістичні норми комунікативної ефективності для різних типів комунікації;

- визначати характеристики аудиторії та адекватність твору цільовій аудиторії;
- аналізувати журналістські матеріали з позиції використання соціальних комунікаційних ефектів.

Набуття компетентностей:

загальні компетентності (ЗК):

ЗК2. Здатність до спілкування з представниками інших професійних груп різного рівня (з експертами з інших галузей знань/видів економічної діяльності).

ЗК4. Здатність мотивувати людей та рухатися до спільної мети.

ЗК5. Здатність діяти на основі етичних міркувань (мотивів).

ЗК7. Здатність до абстрактного мислення, аналізу та синтезу.

ЗК8. Здатність формувати стійкий світогляд, правильне сприйняття сучасних проблем розвитку суспільства, людського буття, природи і духовної культури.

ЗК9. Здатність займати активну життєву та громадську позицію, нести відповідальність за діяльність організації.

ЗК12. Здатність підтримувати сприятливий соціально-психологічний клімат в колективі, налагоджувати ефективну взаємодію в команді, створювати сприятливі умови для навчання та саморозвитку персоналу підприємства.

спеціальні (фахові) компетентності (СК):

СК1. Здатність обирати та використовувати концепції, методи та технології, що відповідають визначеним цілям та міжнародним стандартам.

СК4. Здатність до ефективного використання та розвитку ресурсів соціальної організації.

СК5. Здатність створювати та організовувати ефективні комунікації в процесі діяльності.

СК6. Здатність формувати лідерські якості та демонструвати їх в процесі управління людьми.

СК9. Здатність аналізувати й структурувати проблеми організації, приймати ефективні управлінські рішення та забезпечувати їх реалізацію.

СК11. Здатність формувати нову стратегію, розробляти ефективну систему сприятливих умов навчання та саморозвитку персоналу соціальної організації.

СК13. Здатність використовувати соціально-комунікаційні технології для підвищення ефективності роботи соціальної організації.

3. Програма та структура навчальної дисципліни

«Соціально-комунікаційні технології»

МОДУЛЬ 1

Тема 1. Основні поняття соціально-комунікаційних технологій

Поняття технології. Соціальні технології. Символічна організація комунікації. Візуальна організація комунікативного простору. Подієва організація і івент-менеджмент. Міфологічна організація. Комунікативна організація. Сутність поняття «комунікація». Комунікативна діяльність та її складові. Ефективність комунікації і її складові. Культура комунікації в суспільстві знань.

Тема 2. Теоретичні підходи до визначення поняття «соціально-комунікаційні технології»

«Соціальні», «комунікаційні» («комунікативні»), «медійні», «гуманітарні», «інформаційні» технології. Ефективна комунікація. Стратегія і тактика. Комунікативні ефекти як реакція на повідомлення. Технологія ефективною комунікації. Етичні складові комунікаційної діяльності.

Тема 3. Феномен маніпуляції: поняття, види

Поняття «маніпуляція» / «маніпулювання». Типи і види маніпуляції. Політичне маніпулювання. Комунікативна ситуація, способи її врахування та зміни при формуванні повідомлення. Критерії результативності комунікації. Оцінка результативності комунікації.

Тема 4. Різновиди соціально-комунікаційних технологій

Технології соціалізації, громадських зв'язків (паблік рилейшнз), виправлення інформації (спіндоктор), технології формування промов (спічмейкінг, спічрайтинг), технології просування (маркетингові комунікаційні технології), технології електронних мереж, технології мобільного зв'язку, технології організації дозвілля тощо. Встановлення та підтримка комунікацій в організаційному середовищі.

Тема 5. Структура соціально-комунікаційних технологій у працях О. Холода

Типології комунікацій виокремлює такі види комунікаційних технологій: пропаганду, політичні технології, рекламні технології,

переговори, перформанс, паблік рилейшнз, іміджмейкінг, спіндоктор, інформаційні та психологічні війни, кризові комунікації, спічрайтинг, комунікації прес-секретаря, використання чуток, рекламу, психотерапевтичну комунікацію, виборчі технології.

Тема 6. Теоретичні уявлення про різновиди соціально-комунікаційних технологій Д. Гаври, В. Корнєєва, Г. Почепцова

Раціональні та ірраціональні підходи у використанні комунікаційних технологій. Види комунікаційних технологій на основі типології комунікацій. Основні ознаки та критерії соціально-комунікаційних технологій. Соціально-комунікаційні технології (Д. Гавра). Різновиди класифікації гуманітарних технологій (за Г. Почепцовим).

Тема 7. Специфіка використання технологій пропаганди

Основні структурні компоненти пропаганди: адресант; інформація (меседж); джерело інформації; адресат(и). Ефективність пропаганди: наявність центральної тези; легкість для розуміння цільовою аудиторією; складність для критики (обґрунтованість тез, їхня несуперечність одна одній або хоча б видимість цього).

Тема 8. Основні аспекти досліджень соціально-комунікаційних технологій

Дослідження взаємозв'язку і взаємозалежності комунікаційних технологій. Вплив інформаційно-комунікаційних технологій на комунікацію. Різновиди теорії технологій. Теорії інформаційного насичення. Модель соціальної ідентичності ефектів втрати індивідуальності. Сутність теорії багатства (різноманіття) медіа.

Тема 9. Напрямки досліджень соціально-комунікаційних технологій зарубіжними вченими

Технологічний детермінізм Г.Інніса. Некритично оптимістичний і трагічно песимістичний підходи Й. Масуда, А. Сен-Симон, О. Тоффлер та ін.. Антитехніцизм (Л. Мамфорд, Х. Ортега-і-Гасет, К. Ясперс та ін.). Інтегрований підхід розуміння технологій. Групові (теорії груп), описові та критичні теорії.

Тема 10. Специфіка досліджень технологій «м'якого» впливу

«М'які» чи «жорсткі» технології. Концепція формування порядку денного (подробиці й тонкощі цих тем). Основні положення теорії: М. Мак-Комбса та Д. Шоу. Засоби масової комунікації в настановчій теорії. Інформаційне окреслення або використання стандартних форм («framing»).

Моніторинг висвітлення конфліктів і дражливих тем. Ідеї теорії підштовхування Р. Талера. Архітектура вибору (за Р. Талером).

Тема 11. Соціально-комунікаційні технології у працях українських дослідників

Українські дослідники соціально-комунікаційних технологій (О.Коновець, С.Почепцов). Вплив масової комунікації на мережеву (Л. Городенко). Дослідження основ масовокомунікаційного впливу (В. Різун). сутність концепції інжинірингу (Г. Почепцов). Групи досліджень соціально-комунікаційних технологій (В. Корнєєв).

Тема 12. Комунікаційні моделі та їх технологічний потенціал

Соціологічні й психологічні моделі комунікацій. Семіотичні моделі комунікації. Модель міфологічної комунікації. Модель аргументуючої комунікації. Модель іміджевої комунікації. Модель пропагандистської комунікації.

Тема 13. Іміджеві технології

Поняття іміджу. Робота іміджмейкера. Типи іміджу. Технології побудови іміджу. Функції й інструментарій іміджу. Кінетичний і вербальний іміджі

Тема 14. Виборчі комунікативні технології

Комунікативна основа сучасних виборчих кампаній. Стратегія і тактика виборчої кампанії. Фактори формування іміджу в рамках виборчої кампанії. Політичний перфоманс. Програма кандидата.

Тема 15. Комунікативні технології конструювання реальності (медіація)

Повсякденність як об'єкт комунікативних технологій. Проблема конструювання повсякденності. Повсякденність в культурі постмодернізму. Технології повсякдення. Конструювання новин.

Структура навчальної дисципліни

Назви тем	Кількість годин							
	денна форма				Заочна форма			
	усього	у тому числі			усього	у тому числі		
		л	п	с. р.		л	п	с. р.
Модуль 1.								
Тема 1. Основні поняття соціально-комунікаційних технологій	8	2	2	4				
Тема 2. Теоретичні підходи до визначення поняття «соціально-комунікаційні технології»	8	2	2	4				
Тема 3. Феномен маніпуляції: поняття, види	8	2	2	4				
Тема 4. Різновиди соціально-комунікаційних технологій	8	2	2	4				
Тема 5. Структура соціально-комунікаційних технологій у працях О. Холода	8	2	2	4				
Тема 6. Теоретичні уявлення про різновиди соціально-комунікаційних технологій Д. Гаври, В. Корнєєва, Г. Почепцова	8	2	2	4				
Тема 7. Специфіка використання технології пропаганди	8	2	2	4				
Разом за змістовим модулем 1	56	14	14	28				
Модуль 2.								
Тема 8. Основні аспекти досліджень соціально-комунікаційних технологій	8	2	2	4				
Тема 9. Напрямки досліджень соціально-комунікаційних технологій зарубіжними вченими	8	2	2	4				
Тема 10. Специфіка досліджень технологій «м'якого» впливу	8	2	2	4				
Тема 11. Соціально-комунікаційні технології у працях українських дослідників	8	2	2	4				
Тема 12. Комунікаційні моделі та їх технологічний потенціал	8	2	2	4				
Тема 13. Іміджеві технології	8	2	2	4				
Тема 14. Вибірчі комунікативні технології	8	2	2	4				
Тема 15. Комунікативні технології конструювання реальності (медіація).	8	2	2	4				
Разом за змістовим модулем 2	64	16	16	32				
Усього годин	120	30	30	60				
Курсова робота	-	-	-	-				
Усього годин	120	30	30	60				

4. Теми семінарських занять

№ з/п	Назва теми	Кількість годин
1		
2		
...		

5. Теми практичних занять

	Назва теми	Кількість годин
1	Основні поняття соціально-комунікаційних технологій	2
2	Теоретичні підходи до визначення поняття «соціально- комунікаційні технології»	2
3	Феномен маніпуляції: поняття, види	2
4	Різновиди соціально-комунікаційних технологій	2
5	Структура соціально-комунікаційних технологій у працях О. Холода	2
6	Теоретичні уявлення про різновиди соціально- комунікаційних технологій Д. Гаври, В. Корнеєва, Г. Почепцова	2
7	Специфіка використання технології пропаганди	2
8	Основні аспекти досліджень соціально-комунікаційних технологій	2
9	Напрямки досліджень соціально-комунікаційних технологій зарубіжними вченими	2
10	Специфіка досліджень технологій «м'якого» впливу	2
11	Соціально-комунікаційні технології у працях українських дослідників	2
12	Комунікаційні моделі та їх технологічний потенціал	2
13	Іміджеві технології	2
14	Вибірчі комунікативні технології	2
15	Комунікативні технології конструювання реальності (медіація).	2
	Разом	30

6. Теми лабораторних занять

Не передбачено навчальним планом

7. Контрольні питання, комплекти тестів для визначення рівня засвоєння знань студентами

1. Що вивчає теорія соціальних технологій?
2. З чим пов'язують дослідники відсутність єдиного підходу до визначення соціальної технології?
3. У яких значеннях найчастіше використовується поняття «соціальна технологія» в науковій і спеціальній літературі?
4. На основі яких підходів відбувається дослідження соціальних технологій?
5. За якими критеріями визначають різновиди соціальних технологій?
6. З позицій яких вчень аналізують соціально-комунікаційні технології дослідники?
7. Які концепції соціально-комунікаційних технологій визначає О. Холод?
8. Хто з науковців наголошує на дискусійності зведення всіх соціально-комунікаційних технологій до маніпуляційних дій, спрямованих на зміну поведінки соціуму? Чим обґрунтовує свою позицію дослідник?
9. Які результати використання соціально-комунікаційних технологій пропонує враховувати В. Корнєєв?
10. Що вважає ключовими поняттями соціально-комунікаційної технології Д. Гавра?
11. Якими є постулати комунікаційних технологій?
12. Як трактують поняття «маніпуляція»?
13. Що відносять до складників процесу маніпулювання?
14. Від яких умов, за спостереженням американського дослідника Г. Шилера, залежить здійснення маніпуляції?
15. Які операції передбачає політична маніпуляція?
16. Як тлумачать поняття «політичне маніпулювання» у широкому та вузькому сенсі?
17. За якими критеріями Я. Возняк пропонує вирізняти типи маніпуляцій?
18. Що належить до структурних елементів маніпуляції суспільства (за О. Холодом)?
19. Завдяки яким соціально-комунікаційним реалізуються різновиди мутації?
20. Через які метатеорії технологіям соціально-комунікаційні технології здійснюються такі процеси, як розбалансування, руйнування, знищення?
21. На чому базується структура соціально-комунікаційних технологій, запропонована О. Холодом в останніх дослідженнях?
22. На які різновиди поділяються прикладні соціально-комунікаційні технології?

23. Що є, на думку В. Корнєєва, основним критерієм розгалуження комунікаційних технологій?
24. У чому полягають раціональні та ірраціональні підходи у використанні комунікаційних технологій?
25. Які види комунікаційних технологій на основі типології комунікацій виокремлює Г. Почепцов?
26. Якими, з точки зору Д. Гаври є основні ознаки та критерії соціально-комунікаційних технологій, що дозволяють відокремити їх від схожих на них феноменів іншої природи?
27. На які групи диференціює соціально-комунікаційні технології Д. Гавра?
28. Які різновиди містить класифікація гуманітарних технологій (за Г. Почепцовим)?
29. Як Ви розумієте поняття «пропаганда»?
30. Які структурні компоненти пропаганди виокремлюють науковці?
31. Що забезпечує ефективність пропаганди?
32. Які прийоми пропаганди є найпоширенішими?

Тести для визначення рівня засвоєння знань студентами

1. Комунікація як термін латинського походження означає:
 - 1) повідомлення;
 - 2) передача;
 - 3) бесіда;
 - 4) розмова;
 - 5) усе зазначене.

2. у науці зміст поняття “комунікація” тлумачать як:
 - 1) взаємодію;
 - 2) передачу соціальної інформації;
 - 3) спілкування;
 - 4) обмін інформацією;
 - 5) усе зазначене.

3. Соціологи розуміють під комунікацією:
 - 1) взаємодію;
 - 2) передачу соціальної інформації;
 - 3) обмін інформацією між складовими динамічних систем;
 - 4) усе зазначене.

4. Психологи розуміють під комунікацією:
 - 1) процеси обміну продуктами психологічної діяльності;
 - 2) взаємодію;

- 3) здатність сприймати, накопичувати та переробляти інформацію;
- 4) сигнальний спосіб зв'язку у живій природі;
- 5) усе зазначене.

5. Комунікація як процес передбачає наявність:

- 1) двох учасників;
- 2) трьох учасників;
- 3) чотирьох учасників;
- 4) зворотного зв'язку;
- 5) усього зазначеного.

6. Учасниками комунікаційного процесу є:

- 1) передавач;
- 2) приймач;
- 3) канал;
- 4) повідомлення;
- 5) засоби масової комунікації;
- 6) усе зазначене.

7. Суб'єктом комунікацій як різновидом взаємодії є:

- 1) повідомлення;
- 2) група людей;
- 3) передавач;
- 4) телевізійна мережа;
- 5) приймач;
- 6) окрема людина;
- 7) гравітаційна взаємодія;
- 8) усе зазначене.

8. При комунікації має бути присутній:

- 1) матеріальний об'єкт;
- 2) об'єкт нематеріального характеру;
- 3) обидва об'єкти.

9. Об'єктом комунікації матеріального характеру є:

- 1) книга;
- 2) SMS;
- 3) поштовий лист;
- 4) подарунок;
- 5) жест;
- 6) мова;
- 7) усе зазначене.

10. Масова комунікація — це:

- 1) опосередкована взаємодія двох суб'єктів;
- 2) цілеспрямована взаємодія великої кількості суб'єктів;
- 3) спілкування людей за допомогою технічних засобів;
- 4) процес обробки і передавання інформації за допомогою радіо, телебачення;
- 5) процес обробки і передавання інформації за допомогою преси;
- 6) усе зазначене.

8. Методи навчання

Методами навчання є способи спільної діяльності й спілкування викладача і здобувачів вищої освіти, що забезпечують вироблення позитивної мотивації навчання, оволодіння системою професійних знань, умінь і навичок, формування наукового світогляду, розвиток пізнавальних сил, культури розумової праці майбутніх фахівців.

Під час навчального процесу використовуються наступні методи навчання:

Залежно від джерела знань: словесні (пояснення, бесіда, дискусія, діалог); наочні (демонстрація, ілюстрація); практичні (рішення задач, ділові ігри).

За характером пізнавальної діяльності: пояснювально-наочний проблемний виклад; частково-пошуковий та дослідницький методи.

За місцем в навчальній діяльності:

- методи організації й здійснення навчальної діяльності, що поєднують словесні, наочні і практичні методи; репродуктивні й проблемно-пошукові; методи навчальної роботи під керівництвом викладача й методи самостійної роботи здобувачів вищої освіти;

- методи стимулювання й мотивації навчальної роботи, що включають пізнавальні ігри, навчальні дискусії, рольові ситуації;

- методи контролю й самоконтролю за навчальною діяльністю: методи усного, письмового контролю; індивідуального й фронтального, тематичного і систематичного контролю.

У процесі викладання навчальної дисципліни для активізації навчально-пізнавальної діяльності здобувачів вищої освіти передбачено застосування таких навчальних технологій:

- *робота в малих групах* дає змогу структурувати практично-семінарські заняття за формою і змістом, створює можливості для участі кожного здобувача вищої освіти в роботі за темою заняття, забезпечує формування особистісних якостей та досвіду соціального спілкування;

- *семінари-дискусії* передбачають обмін думками і поглядами учасників з приводу даної теми, а також розвивають мислення, допомагають формувати погляди і переконання, вміння формулювати думки й висловлювати їх, вчаться оцінювати пропозиції інших людей, критично підходити до власних поглядів;

- *мозкові атаки* – метод розв'язання невідкладних завдань, сутність якого полягає в тому, щоб висловити як найбільшу кількість ідей за обмежений проміжок часу, обговорити і здійснити їх селекцію;

- *кейс-метод* – метод аналізу конкретних ситуацій, який дає змогу наблизити процес навчання до реальної практичної діяльності фахівців і передбачає розгляд виробничих, управлінських та інших ситуацій, складних конфліктних випадків, проблемних ситуацій, інцидентів у процесі вивчення навчального матеріалу;

- *презентації* – виступи перед аудиторією, що використовуються для подання певних досягнень, результатів роботи групи, звіту про виконання індивідуальних завдань, інструктажу, демонстрації;

- *дидактичні ігри* – метод імітації (наслідування, відображення) ухвалення управлінських рішень в різноманітних ситуаціях згідно правил, які вже розроблено або формуються самими учасниками, реалізується через самостійне вирішення здобувачами вищої освіти поставленої проблеми за умови недостатності необхідних знань, коли є потреба самостійно опанувати новий зміст або шукати нові зв'язки в уже засвоєному матеріалі;

- *банки візуального супроводу* сприяють активізації творчого сприйняття змісту дисципліни за допомогою наочності.

9. Форми контролю

Основними формами організації навчання під час вивчення дисципліни «Сучасні технології управління персоналом» є лекції, семінарські (практичні) заняття, консультації, самостійна робота здобувачів вищої освіти.

Відповідно до вище зазначених форм організації навчання формами контролю засвоєння програми є: самоконтроль, написання модульних контрольних робіт, реферату, виконання індивідуальних практичних завдань та іспит за період вивчення дисципліни.

Контрольні заходи, які проводяться в університеті визначають відповідність рівня набутих студентами знань, умінь та навичок вимогам нормативних документів щодо вищої освіти і забезпечують своєчасне коригування навчального процесу.

Відповідно до «Положення про екзамени та заліки у Національному університеті біоресурсів і природокористування України» затвердженого вченою радою НУБіП України 27 грудня 2019 року, протокол № 5, видами контролю знань здобувачів вищої освіти є поточний контроль, проміжна та підсумкова атестації.

Поточний контроль здійснюється під час проведення практичних, лабораторних та семінарських занять і має на меті перевірку рівня підготовленості здобувачів вищої освіти до виконання конкретної роботи.

Проміжна атестація проводиться після вивчення програмного матеріалу кожного змістового модуля. Навчальний матеріал дисциплін, які викладаються протягом одного семестру – осіннього чи весняного, поділяється лекторами на *два-три змістові модулі*.

Проміжна атестація має визначити рівень знань здобувачів вищої освіти з програмного матеріалу змістового модуля (рейтингова оцінка із змістового модуля), отриманих під час усіх видів занять і самостійної роботи.

Форми та методи проведення проміжної атестації, засвоєння програмного матеріалу змістового модуля розробляються лектором дисципліни і затверджується відповідною кафедрою у вигляді тестування, письмової контрольної роботи, колоквиуму, результату експерименту, що можна оцінити чисельно, розрахункової чи розрахунково-графічної роботи тощо.

Засвоєння здобувачем вищої освіти програмного матеріалу змістового модуля вважається успішним, якщо рейтингова оцінка його становить не менше, ніж 60 балів за 100-бальною шкалою.

Після проведення проміжних атестацій з двох змістових модулів і визначення їх рейтингових оцінок лектором дисципліни визначається рейтинг здобувача вищої освіти з навчальної роботи $R_{НР}$ (не більше 70 балів) за формулою:

$$R_{HP} = \frac{0,7 \cdot (R^{(1)}_{3M} \cdot K^{(1)}_{3M} + \dots + R^{(n)}_{3M} \cdot K^{(n)}_{3M})}{K_{дис}}, \quad (1)$$

де $R^{(1)}_{3M}, \dots, R^{(n)}_{3M}$ – рейтингові оцінки із змістових модулів за 100-бальною шкалою;

n – кількість змістових модулів;

$K^{(1)}_{3M}, \dots, K^{(n)}_{3M}$ – кількість кредитів Європейської кредитної трансферно-накопичувальної системи (ЄКТС) (або годин), передбачених робочим навчальним планом для відповідного змістового модуля;

$K_{дис} = K^{(1)}_{3M} + \dots + K^{(n)}_{3M}$ – кількість кредитів ЄКТС (або годин), передбачених робочим навчальним планом для дисципліни у поточному семестрі.

Формулу (1) можна спростити, якщо прийняти $K^{(1)}_{3M} = \dots = K^{(n)}_{3M}$. Тоді вона буде мати вигляд

$$R_{HP} = \frac{0,7 \cdot (R^{(1)}_{3M} + \dots + R^{(n)}_{3M})}{n}. \quad (2)$$

Рейтинг здобувача вищої освіти з навчальної роботи округлюється до цілого числа.

На рейтинг з навчальної роботи можуть впливати рейтинг з додаткової роботи та рейтинг штрафний.

Рейтинг з додаткової роботи додається до рейтингу з навчальної і не може перевищувати 20 балів. Він визначається лектором і надається здобувачам вищої освіти рішенням кафедри за виконання робіт, які не передбачені навчальним планом, але сприяють підвищенню рівня їх знань з дисципліни.

Максимальна кількість балів (20) надається здобувачу вищої освіти за:

- отримання диплому I-го ступеню переможця студентської наукової конференції навчально-наукового інституту чи факультету (коледжу) з відповідної дисципліни;

- отримання диплому переможця (I, II чи III місце) II-го етапу Всеукраїнської студентської олімпіади з дисципліни чи спеціальності (напряму підготовки) у поточному навчальному році;

- отримання диплому (I, II чи III ступеню) переможця Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт з відповідної дисципліни у поточному навчальному році;

- авторство (співавторство) у поданій заявці на винахід чи отриманому патенті України з відповідної дисципліни;

- авторство (співавторство) у виданій науковій статті з відповідної дисципліни;
- виготовлення особисто навчального стенду, макету, пристрою, приладу; розробка комп'ютерної програми (за умови, що зазначене використовується в освітньому процесі при викладанні відповідної дисципліни).

Рейтинг штрафний не перевищує 5 балів і віднімається від рейтингу з навчальної роботи. Він визначається лектором і вводиться рішенням кафедри для здобувачів вищої освіти, які невчасно засвоїли матеріали змістових модулів, не дотримувалися графіка роботи, пропускали заняття тощо.

Підсумкова атестація включає семестрову та державну атестацію здобувачів вищої освіти.

Семестрова атестація проводиться у формах семестрового екзамену або семестрового заліку з конкретної навчальної дисципліни.

Семестровий екзамен (далі – **екзамен**) – це форма підсумкової атестації засвоєння здобувачем вищої освіти теоретичного та практичного матеріалу з навчальної дисципліни за семестр.

Семестровий залік (далі – **залік**) – це форма підсумкової атестації, що полягає в оцінці засвоєння здобувачем вищої освіти теоретичного та практичного матеріалу (виконаних ним певних видів робіт на практичних, семінарських або лабораторних заняттях та під час самостійної роботи) з навчальної дисципліни за семестр.

Диференційований залік – це форма атестації, що дозволяє оцінити виконання та засвоєння здобувачем вищої освіти програми навчальної чи виробничої практики, підготовки та захисту курсової роботи (проекту).

Здобувачі вищої освіти зобов'язані складати екзамени і заліки відповідно до вимог робочого навчального плану у терміни, передбачені графіком освітнього процесу. Зміст екзаменів і заліків визначається робочими навчальними програмами дисциплін.

10. Розподіл балів, які отримують студенти

Оцінювання знань студента відбувається за 100-бальною шкалою і переводиться в національні оцінки згідно з табл.1 «Положення про екзамени та заліки у Національному університеті біоресурсів і природокористування України», затвердженого Вченою радою НУБіП України від 27.12.2019 р., протокол № 5 (наказ про уведення в дію від 27.12.2019 р. № 1371).

Рейтинг здобувача вищої освіти, бали	Оцінка національна за результатами складання	
	екзаменів	заліків
90-100	Відмінно	Зараховано
74-89	Добре	
60-73	Задовільно	
0-59	Незадовільно	Не зараховано

Для визначення рейтингу здобувача вищої освіти із засвоєння дисципліни $R_{\text{дис}}$ (до 100 балів) одержаний рейтинг з атестації (до 30 балів) додається до рейтингу з навчальної роботи $R_{\text{НР}}$ (до 70 балів):

$$R_{\text{дис}} = R_{\text{НР}} + R_{\text{ат}}. \quad (3)$$

11. Методичне забезпечення

1. Робоча програма навчальної дисципліни «Соціально-комунікаційні технології»

2. Навчальні мультимедійні презентації.

3. Навчальні фільми.

4. Електронний

навчальний

курс

<https://elearn.nubip.edu.ua/course/view.php?id=3003>

12. Рекомендована література

Основна:

1. Актуальні проблеми формування та розвитку європейського інформаційного простору : кол. моногр. / за заг. ред. Є.Б. Тихомирової. – Луцьк : ВМА «Терен», 2012. – 354 с.
2. Абрамович С. Мовленнєва комунікація : підручник / С. Абрамович, М. Чікарькова. – К.: Центр навчальної літератури, 2004. – 472 с.
3. Бацевич Ф.С. Основи комунікативної лінгвістики: підручник / Ф. С. Бацевич. – 2-ге вид., доп. – К. : ВЦ «Академія», 2009. – 346 с.
4. Бориснев С.В. Социология коммуникации: Учеб. Пособие для вузов / С.В. Бориснев. – М. : ЮНИТИ-ДАНА, 2003. – 270 с.
5. Барт Р. Избранные работы. Семиотика. Поэтика / Р. Барт. – М., 1989.
6. Бебик В.М. Основи теоретичної та практичної політології / В.М. Бебик. – Київ, 1994.
7. Бебик В.М. Політичний маркетинг і менеджмент / В.М. Бебик. – Київ, 1996.
8. Войтасик Л. Психология политической пропаганды / Л. Войтасик. – М., 1981.
9. Вандишев В.М. Риторика: Экскурс в історію вчень і понять: Навч. посібник / В.М. Вандишев. – К. : Кондор, 2003. – 264 с.
10. Грушевицкая Т.Г. Основы межкультурной коммуникации : Учебник для вузов / Т.Г. Грушевицкая, В.Д. Попков, А.П. Садохин. – М. : ЮНИТИ-ДАНА, 2002. – 352 с.
11. Ван Дейк Т.А. Язык. Познание. Коммуникация / Т.А. Ван Дейк. – М., 1989
12. Доценко Е.Л. Психология манипуляции: феномены, механизмы, защита. – М.: ЧеРо, 1997. – 344 с.
13. Землянова Л.М. Современная американская коммуникативистика / Л.М. Землянова. – М., 1995
14. Кизилова В.В. Теорія і практика мовленнєвої комунікації [Текст] : навч. посіб. Для студ. вищ. навч. закл. / В. В. Кизилова . – Луганськ : ДЗ "ЛНУ ім. Тараса Шевченка, 2011. – 183 с.
15. Коробанов Ю.М. Теорія та практика комунікацій [Електронний ресурс] : навч. посіб. : у 3 ч. / Ю. М. Коробанов, А. Ю. Коробанов. – Електрон. дан. (1093 кб). – Миколаїв : НУК, [2011]. – (Навчальний посібник).
16. Красных В. Основы психолінгвістики и теории коммуникации : курс лекцій / В. Красных. – М. : ИТДГК «Гнозис», 2001. – 270 с.
17. Макаренко Є.А. Віртуальна дипломатія : підручник / Є.А. Макаренко, Н.О. Піпченко. – К. : Центр вільної преси, 2010. – 302 с.

18. Ноэль-Нойман Э. Общественное мнение. Открытие спирали молчания / Э. Ноэль-Нойман. - М., 1996 .
19. Основы теории коммуникации: Учебник / под ред. проф. М.А. Василика. — М.: Гардарики, 2003. — 615 с.: ил.
20. Пелепейченко Л. М. Основи теорії мовної комунікації: навчальний посібник. – Х. : Акад. ВВ МВС України, 2007. – 130 с.
21. Пиз А. Язык телодвижений. Как читать мысли окружающих по их жестам / А. Пиз. – М. : Эксмо, 2005. – 288 с.
22. Почепцов Г.Г. Теорія комунікації / Г.Г. Почепцов. – 2-е вид., доп. - К. : Видавничий центр "Київський ун-т", 1999. – 307.
23. Потелло Н. Я., Скиртач Г. Є. Українське ділове мовлення і спілкування : навч. посіб. – К. : МАУП, 2003. – 440 с.
24. Стернин И. А. Основы речевого воздействия : Учебное издание. – Воронеж: "Истоки", 2012.- 178 с.
25. Різун, В. В. Лінгвістика впливу [Текст] : монографія / Різун В. В, Непийвода Н.Ф., Корнеєв В.М. – К.: Видавничо-поліграфічний центр "Київський ун-т", 2005. – 148 с.

допоміжна:

1. Масенко Л. Т. Мова і суспільство : постколоніальний вимір. – К. : Вид. дім “КМ Академія”, 2004. – 163 с.
2. Михайлюк В. О. Українська мова професійного спілкування. – К. : Професіонал, 2005.
3. Мозговий В. І. Ділова українська мова в державному управлінні. Ч. 1. Загальний курс. – Донецьк : Технопарк ДонДТУ “УНІТЕХ”, 2005. – 412 с.
4. Мозговий В. І., Вергазова Л. Г. Ділова українська мова в державному управлінні. Частина II. Практичний курс. – Донецьк : Технопарк ДонДТУ “УНІТЕХ”, 2005. – 158 с.
5. Погиба Л.Г. Складання ділових паперів. Практикум / Погиба Л.Г., Грибінченко Т. О., Баган М. П.. – К. : Либідь, 2004.
6. Пономарів О. Культура слова : Мовностилістичні поради : навч. посібник. – К.: Либідь, 1999. – 240 с.
7. Пономарів О.Д. Стилїстика сучасної української мови: підручник. – Тернопіль : навч. книга – Богдан, 2000. – 248 с.
8. Сербенська О. Культура усного мовлення: практикум. – К.: Центр навчальної літератури, 2004. – 216 с.
9. Сліпушко О. Українська мова й етапи кар’єри ділової людини. – К. : Криниця, 1999. – 199 с.
10. Соколовська Ж. П., Власенко В. В., Щербачук Л. Ф. У ділове спілкування – державну мову. – К. : Грамота, 2004. – 296 с.
11. Томан Іржі. Мистецтво говорити. – К. : Україна, 1996. – 269с.
26. Шевчук С. В. Ділове мовлення. Модульний курс : підручник. – К. : Літера ЛТД, 2003. – 448 с.